

# קולנוע

ולשרוף את אנשיה חיים, לפי הוראה מ' גבוה, זה נעשה קצת יותר מעניין.

המאורעות מתקשרים, כשחבר מהזי משכי נע את הקצין המבריה לנסוע לחפש יהל"ר מים, באותו מקום בו היתה אותה צוללת, משום שרק הוא יודע איך להגיע לשם. יש עבר, יש הווה, ומה בעניין העתיד? הם נוכעים. מופיעה הבחורה. כבר מהכיס לוח שהם ימצאו או לא ימצאו את היהל"ר מים. יהרגו או לא יתהוהו את השני, יתאהבו או לא יתאהבו בכחורה, ונדמה שאפשר ללכת הביתה.

אבל אז הכל משתנה. קודם כל מתברר שאותו פלש"ב היה הרבה יותר מעניין, בעזרת כמה פלש"בים נוספים, שעכשיו הם כבר יותר מעניינים, משום שהצופה מכיר את המשתתפים, מתברר שגיבורו ה' הולך ונעשה יקר ואהוב, נאלץ לבצע את אותה פעולה נוראה של שריפת אנשים חיים לבדו. ללא ידיעת איש מהצוות שלו. קודם כל זה מעניין, משום שיש כבר משהו שאנחנו, הצופים, יודעים ושאר משתתפי הסרט אינם יודעים. שנית זה מעניין משום שאיכשהו מאמינים לו שזו היתה חתייה חזקה, והוא סובל ממנה עד היום.

אחר כך, כשמתברר שלעוד אדם אחד בצוות גובני היהלומים היה קשר אל אותו פלש"ב, הסרט הופך ממעניין למרתק. מחכים שהדברים יתגלו. שתהייה התפוצצות

## ישראל

### ארץ

#### האפשרויות

ככה זה עם הישראלי הנווד. הבמאי הצי עיר (27) דן וולמן, שהיה צנחן, וגם נולד בירושלים, ישב לו בניוירוק ולמד בימיו. צעיר אחר, עמי ארצי (25) ישב באותו מקום, באותו בית-הספר ולמד הפקה.

באופן טבעי הם נפגשו. ומהפגישה הזאת יצאו שנים-עשר סרטים קצרים, שצולמו ברחבי ארצות-הברית.

מיליונרית אמריקאית, לא צעירה ולא ישראלית, ראתה את הסרטים שלהם והחליטה לעשות להם פסטיבל. היא מילאה את ביתה בבוקטיילים, ובאנשי-כסף ומשקיעים, ואנשי-סרטים ושחקנים, וכו', והציגה לפני כל אלה את שנים-עשר הסרטים של שני הישראלים.

בבוקטיילים הללו פגשו שני הישראלים הרבה כסף, ואת טוביה טבי, שחקן ישראלי שלמד מישחק בארצות-הברית, ואת יואב תלמי, מוסיקאי ישראלי שניצח על תזמורת בקנטקי.

ובכן, הכל היה מוכן, והוחלט לעשות סרט, ואיפה אם לא במולדת הרחוקה? הם עלו ארצה, ערכו מיבחני-בד ומצאו

האוכלוסיה: הם אינם צריכים לעבוד עבודה מפרכת כדי להתקיים. הם יכולים להרשות לעצמם לישון עד שעה מאוחרת, אינם כפויים למישהו-ברזל, הם "אינטליגנטיים". לעומתם אפשר להביא סיפורו של בן מעמד אחר: בעל דוכן פלאפל, שהצמיד לעצמו שם מצלצל והיה בדרכו לאושר ול-עושר.

הקהל נהר לרוכנו, הפלאפל היה טעים, והאיש היה אדיב. ואו החל מעשן חשיש. מחיר הסם לא פגע בו: כמה עשרות לירות

מזה ארבע שנים — כל פעם שאני צריך ליצור סרטיקט, לדבריו. זמר עילית מעשן לפחות שלוש פעמים ביום. אינו מסוגל כימעט לשיר ולהופיע — ללא חשיש.

עיתונאי-סופר מפורסם מארגן כביתו בתל-אביב מסיבות חשיש קבועות בהן משתתפים עיתונאים, אמנים ואפילו כמה עסקי-מפלגות.

צעיר, שהתחיל בעישון חשיש מתוך

מספר 14

# קמפוס

## דף לסטודנט

גילויים נוספים בפרשת החשיש

### סטודנטים בבירה הורחקו מהלימודים לאחר שנתפסו בעישון חשיש והפצתו

בז המרחקים. נטרה \* כולם תלמידים מארה"ב \* הסילוק נעשה בתשא

החשיש הוא סם מסוכן, ובעישונו נגרם נזק לבריאות. הסם נחשב לאחד הסמים הנפוצים ביותר בארצות-הברית, ובעישונו נגרם נזק לבריאות. הסם נחשב לאחד הסמים הנפוצים ביותר בארצות-הברית, ובעישונו נגרם נזק לבריאות.

מדי פעם. אבל אחרי לילה של עישון לא היה מסוגל לצאת בבוקר לשוק כדי לקנות את הסחורה הנדרושה לו.

הסוחרים ניצלו את מצבו, החלו עושקים אותו. פועליו רימו אותו, עשו קנוניה עם הספקים.

כאשר היה מצבו הביש מציק לו — מיהר לקחת עוד מנה של חשיש, כדי לשכוח את צרותיו. היום הוא חייב רבבוה ל"י, ועיסקו מוזנת, עזוב ומלוכלך.

\*\*\*

אם כן, איך התייחס אל עישון ה' חשיש? כאל עיסוק חברתי שאינו יותר

סקרנות והפך לקוח קבוע של הדיסקוטקים, ממשך לא רק לעשן אלא למכור חשיש, כדי לממן את בילוייו.

בעלת-מועדון מפורסמת, שהרומאנים שלה ממלאים בקביעות את טורייה-רכילות, משתתפת כימעט מדי לילה במסיבות חשיש, בחברת כמה מבצעי השמות הנוצצים ביותר של החברה התל-אביבית.

אלה אינם מעשנים מיקריים, שהסקרנות דחפה אותם לנסות את הסם פעם או פעמיים. כולם הצהירו באוזני, כי העישון אינו מפריע להם כלל. הוא לא פגע ביכולת-היצירה שלהם. להיפך: אלה מהם הזקוקים

# בגידותיה

מסוכן מעישון סיגריה, או שתית כוסית — או כאל גנע ממאיר, המסוגל להרוס את כוח-העבודה של המעשן?

על שאלה זו חלוקת הדעות בין גדולי המדענים בעולם — שי יביעו את דעותיהם בפרק הבא של סדרה זו.

להשראה אמנותית בעבודתם — מצאו ב' חשיש מקור להשראה זו.

הם נשבעים שהעישון לא הזיק לבריאותם — ואומנם מאשרת הרפואה, שלחשיש אין השפעות שליליות על הבריאות, כשם ש' החשיש אינו יוצר השתעבדות.

אבל לכל האנשים האלה — פרט לצעיר — יש מכנה-משותף, המוציא אותם מכלל

# הדרך לחשיש-ובחזרה

עישנתי בדירותיהם של אמנים ו' רופאים ועורכי-דין.

מכיוון שהיו לי הייזלילה ענפים, הייתי מעשן כמה פעמים בשבוע. ואז — קרוב לשלוש שנים אחרי העישון הראשון — התחלתי להריגיש עייפות כללית. הפסקתי לע' עוד באותו קצב שעבדתי קודם. איחרתי לפגישות שקבעתי — אז בכלל שכחתי אותן. חומר שלי הגיע באיחור וכרישול לשולחן ה' עורך. אבל להפסיק לעשן — לא רציתי.

פעם אחרי שעישנתי מוספר פע' מים במשך היום, הרגשתי שהע' פק הזה מפריע לי. אמרתי לעצ' מי: "חביבי, גמרת עם זה!" מיום המחזרת לא נגעת יותר בחשיש.

שנתיים לאחר שהפסקתי לקחת' בכמה הזדמנויות חשיש. הרגשתי כמו בימים הראשונים, אך העישון לא משך אותי יותר וכיום אינני מעשן.



גלית, שהרבה מאוד אנשים שלא הייתי מאמין שהם משתמשים ב' חשיש — הינם מעשנים קבועים.



ריבזין וטבי ב'התמהונו' לא צעירה, אבל מיליונרית

צות, וכבר כל מה שקורה מעורר עניין: מסע מרחק בין צוקים, חיפוש אחר היהל"ר מים. וביתוד הסוף, כשהדמויות נחשפות. הקשרים משתנים, וכל מה שקרה לפני כן מקבל משמעות אחרת.

## הצד השני של האלימות

פני מואד (תל-אביב, תל-אביב; ארצות-הברית) בבוני וקלייד הפכה האלימות ל' שירה, לפיוט, לחלום רחוק של האמריקאי הממוצע. כאן נראית אותה אלימות כמו מחלת-נפש עלובה, של אנשים שיוצרים את חלומותיהם במתכונת של סרטי הריגול, בטלחויזה ובקולנוע.

כמו בבוני וקלייד, הוא (אנטוני פרקינס) פוגש בה (טיודי וולד), מתפאר בפניה במעשיו. רק כאן הוא לא עושה כלום. הוא רק מספר, וכאן הוא אסיר משוחרר, ולא סתם בחור צעיר והרפתקן.

כאן הם לא אנושיים ונחמדים כמו שם. היא מתגלת כמפלצת אמיתית, והוא מיסכן וממרטט מרוב פחד. וסצינת-האהבה שלהם, הקורה, כמו שם, לאחר המיבצע הראשון, נראית מפלצתית כמוהם, בייחוד כשהיא מלווה במטטרה, ובאמא מרשעת.

זה יכול היה להיות סרט מעניין, המגלה את הצד השני של מיתוס הזוהר, אילו נעשה באותו כיוון בו נעשה מתחרה, בבוני וקלייד. אילו היו הגיבורים יותר אמיתיים, והסרט פחות סנסציוני.

גם שחקנית לסרט, את ליאורה ריבלין, וכך צולם כאן בחשאי, ללא רעש וללא עיתור-ניס, סרט צנוע על צעיר תמהוני, העובד במושב-זקנים, והיוצר יחסים מוזרים עם זקנים וזקנות, עד שהוא פוגש שם את נכדתו של אחד מהם.

הסרט נגמר. כל הישראלים חזרו לגור יורק, כדי לערוך אותו ובקרוב הוא יוצג בעה ובעונה אחת בניוירוק ובתל-אביב. ומי יאמר אחרי זה שישיראל היא לא ארץ האפשרויות הבלתי-מוגבלות?

## סרטים

### מה זה

### מתח?

יהלומים מוזהמים (ירון, תל-אביב; ארצות-הברית) פניו של ריצ'ארד ג'ונסון מזורת אימה. הספינה שלו קורעת את המים. שתי ספינות אחרות עושות סביבו שמיניות, והוא דואג שהן לא תקרבנה אליו. זה לא מתח. לא יודעים מי האנשים. מה כיאב להם. ולא מעניין בכלל אם שתי הספינות תתפוסנה את הגיבור הכואב או לא. רק כשהמטטרה עולה לספינה ומנסה למצוא נשק מוברה, מתברר מה זה היה.

ואז מגיע הפלש"ב. עוד לא יודעים מי הוא הגיבור בהווה, וגם לא מתעניינים בזה במיוחד, וכבר נאלצים לראות מי הוא ב' עבר. כשמתברר שבעבר, כשהיה קצין ימי שחום ויפה, נאלץ להטביע צוללת גרמנית